

Τίμων ὁ μισάνθρωπος.

Ἵ Τίμων οὗτος ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν μισάνθρωπος· πρῶτον μὲν διὰ τὸ κατὰ τῶν συμπολιτῶν του μῖσος, καὶ δεύτερον πρὸς διάκρισιν ἄλλου τινὸς Τίμωνος ἐκ Φλιοῦντος.

Τίμων ὁ μισάνθρωπος.

Ὁ μισάνθρωπος Τίμων κατήγετο ἐκ τινος κόμης τῆς Ἀττικῆς καλουμένης Κολυττοῦ ἐξ ἐδπόρου οἰκογενείας, ἔζησε δὲ μικρὸν πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου κατὰ τὴν λαμπρὰν ἐποχὴν τῆς Ἑλλάδος.

Ἵ Λόγος, δι' ὃν ἔτραφε μῖσος κατὰ τῶν ἀνθρώπων

ἐν γένει, ἦτο διότι περιπεσὼν εἰς πτωχίαν ἐνεκα δυστυχμάτων οὐ μόνον βοήθειαν κάμμιαν δὲν ἔλαβεν, ἀλλὰ καὶ περιφρονεῖτο ὑπὸ τῶν προτέρων φίλων καὶ συντρόφων του, τοὺς ὁποίους ἐν τῇ εὐτυχίᾳ του συνείθετο νὰ φιλοξενῇ, νὰ ἐδεργερτῇ καὶ βοηθῇ. Ἀφοῦ δὲ διὰ τοῦ ἐμπορίου ἐβελτίωσε πάλιν τὴν κατάστασίν του, κρίσας πύργον συνεσώρευσε ἐκεῖ τοὺς θησαυροὺς του καὶ ἔζη ὁλομόναχος τρώγων καὶ πίνων καὶ ἀποδιώκων ἀπὸ τῆς οἰκίας του πάντα πτωχόν. Τοῦ μίσους τούτου ἐξήρσε μόνον τὸν Ἀλκιτιάδην, τὸν ὁποῖον ἐδέχετο φιλοφρόνως καὶ ἐφιλοξένει, διότι, ὡς εἶπεν εἰς τινὰ ἐρωτήσαντα αὐτὸν τὴν αἰτίαν τῆς ἐξαιρέσεως ταύτης, διέβλεπεν εἰς τὸ ἦθος τοῦ ἀσάτου ἐκείνου νέου, ἄνθρωπον ὅστις ἐμελλέ ποτε νὰ πράξῃ πολλὰ κακὰ εἰς τοὺς Ἀθηναίους, τοὺς ὁποίους τόσον πολὺ ἐμίσει.

Πᾶν ὅτι, ἠξέυρομεν περὶ τοῦ ἰδιοτρόπου ἢ μᾶλλον μονομανοῦς τούτου ἀνθρώπου εἶναι ἐκ τῶν ποιητῶν καὶ ἄλλων συγγραφέων, ὅτινες ἔγραψαν περὶ αὐτοῦ μετὰ πολλῆς πικρίας. Μεταξὺ δὲ τούτων ἐξέχουσιν ὁ Ἀριστοφάνης, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀντιφάνης, ὅστις καὶ ἔγραψε κωμῳδίαν ἔχουσαν ἀντικείμενον αὐτὸν, καὶ ὁ ἱστορικὸς Λουκιανὸς, ὅστις ἔγραψεν ἴδιον διάλογον φέροντα τὸ ὄνομά του, τὸν ὁποῖον συνιστῶμεν εἰς τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μας νὰ ἀναγνώσουν, ὅταν σπουδάσουν ἀρκετὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν καὶ δύνανται νὰ ἐνοοῦν τὸν γλαφυρὸν Λουκιανόν.

Ἵ Ἀριστοφάνης ζωγραφίζει αὐτὸν μὲ τὰ ζοφερώτατα χρώματα ἐν ταῖς Νεφέλαις του. Οὕτω λοιπὸν καὶ ἀποθανὼν ἔλαβε παρὰ τῶν μισηθέντων πλήρη καὶ ὑπερχειλιζουσαν τὴν ἀντιμισθίαν τοῦ μίσους του!

Πόσον διάφορος ἢ διδασκαλία τοῦ μακαρίου Ἐδ-αγγελίου, ἂ Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς σας, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους, καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ ἐκείνων, ὅτινες σᾶς βλάπτουσι.» (Λουκ. σ'. 22, 28).

Η ΤΥΦΛΗ ΛΟΥΚΙΑ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἵ Ἐάν καθ' ὑπόθεσιν εὐρίσκεσο εἰς τερπνόν τινα τόπον, πλήρη ἀπὸ ὠραία πράγματα, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ σου ἦσαν βεβλαμμένοι, καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ βλέπωσιν ἐάν ὑπήγαινες ὅπου τὰ πτηνὰ κελαδοῦσι, καὶ ὅπου ἡ χεὶ μουσικὴ ἐναρμόνιος, σὺ δὲ δὲν ἠδύνασο ν' ἀκούης ἐάν ἐκάθησο εἰς τράπεζαν γέμουσαν πεμμάτων, ἡδυσμάτων, καὶ ζαχαρωτῶν, σὺ δὲ βαλὼν αὐτὰ εἰς τὸ στόμα σου δὲν ἠδύνασο νὰ αἰσθανθῆς τὴν γεῦσιν αὐτῶν ἐάν ἐτόχαινες εἰς συντροφίαν εὐθύμων παιδῶν εὐφραινομένων καὶ ἀναπηδῶντων, σὺ δὲ δὲν ἠδύνασο νὰ xi